

Ҳукми он гӯште, ки ҳолаш номаълум аст

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيّه]

Шайх Абдулазиз ибни Боз

Таҳия: Муҳаммадазиз Раҷабӣ

2013 - 1435

IslamHouse.com

حكم اللحم الذي لا يعرف حاله

«باللغة الطاجيكية»

الشيخ عبد العزيز بن باز

إعداد: محمد عزيز رجب

2013 - 1435

IslamHouse.com

Ҳукми он гӯште, ки ҳолаш номаълум аст

Савол:

Аллоҳ таъоло фармудааст:

﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ ﴿١٢١﴾﴾ [الانعام: ١٢١]

«Ва нахӯред аз он чизе ки номи Аллоҳ бар он зикр нашудааст, ва он фисқ аст».

Сураи Анъом 121

Ва суоли ман ин аст, ки агар дар меҳмоние бароям гӯшт тақдим карданд, ва ё гӯште ҳадия шуд, ва ё инки аз бозор харида шудааст, ва ман аз ҳоли чӣ тавр забҳ шудани он хабар надорам, ва оё шахси забҳкарда намозгузор ҳаст ё не, пас оё дар чунин ҳолат кифоя ҳаст, ки бисмиллоҳ гуфтаву бихӯрам?

Ҷавоб:

Агар ин ҳолат (яъне меҳмонӣ ва ғайра аз он чизҳое, ки дар суол омадааст) дар байни мусалмонон бошад, пас бихӯред ва алҳамду лиллоҳ. Зеро ки асл ин аст, ки (он гӯшт) забихаи мусалмон аст. Пас мушкиле нест.

Аммо агар кишвар, кишвари куфр бошад, ва забҳу куштани молро кофирон ба ўҳда доранд, пас дар ин масъала тафсилоте ҳаст:

Агар онҳо аз аҳли китоб – яъне яҳуду насоро бошанд, пас забихаи эшон ҳалол аст, магар ин ки

бидонӣ, ва ё шахси дигаре бидонад, ки онҳо он молро барои ғайруллоҳ забҳ кардаанд, ба номи Масиҳ ва ё Узайр ва монанди инҳо, пас дар чунин ҳолат хӯрдан ҷоиз нест. Ва аммо агар хабар надорад, пас алҳамду лиллоҳ, Аллоҳ таъоло таъоми аҳли китобро ҳалол кардааст, ӯ таъоло меғӯяд:

﴿وَلَقَدْ أَتَوْا آلَ كَتَابٍ حَلَّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلٌّ لَهُمْ ۗ﴾ [المائدة:

[•

«Ва таъоми аҳли китоб барои шумо ҳалол аст ва таъоми шумо барои онҳо ҳалол аст».

Сураи Моида 50

Пас таъоми аҳли китоб барои мо ҳалол аст, ва онҳо яҳуду насоро ҳастанд, магар инки бидонем, ки онҳо забҳи ғайришаръӣ кардаанд: буғӣ кардаанд, бо оҳане чок кардаанд, то ки чон додааст, инро хӯрда намешавад. Ҳатто агар мусалмон ҳам чунин забҳ карда бошад, хӯрда намешавад.

Аммо агар надонем, ки чӣ тавр забҳ кардаанд, пас захиҳаи онҳо бароямон ҳалол аст, мисли захиҳаи мусалмон. То онки бидонем, ки мусалмон ё яҳудӣ ва ё насронӣ забҳи ғайришаръӣ кардааст (дар ин ҳолат хӯрдан ҷоиз нест), аммо агар надонем, пас асл ҳалол аст.

Ва ҳамчунин захиҳаи мушрике, ки қабрпарастӣ мекунад, ва мурдагонро дуъо мекунад ва

аз мурдагон кӯмак металабад, ва ҷинро дуъо мекунад, захиҳаи ӯ хӯрда намешавад.

Ва ё оне ки намоз намегузорад, захиҳааш хӯрда намешавад, зеро ки тарки намоз дар саҳеҳтарин ривоёти ақволи уламо куфр аст, ҳарчанде ки воҷиб будани (яъне фарзияти онро) онро инкор накунад ҳам. Ва аммо агар фарзияти онро инкор кунад, пас дар назди ҷамиғи аҳли илм кофир аст. Лекин агар намозро тарк кунад, ва гӯяд, ки намоз воҷиб аст (яъне фарзияти онро қабул дошта бошад), пас чунин инсон дар назари ҷамъе аз аҳли илм кофир аст, ва ҳамин қавл саҳеҳтар аст ва зоҳиртар аз ҷиҳати далел аст.

Ва низ, агар мусалмоне қасдан Бисмиллохро тарк кунад ва ҳукми ин масъаларо огоҳ бошад, пас захиҳааш ҳалол нест, вале агар ҷоҳил бошад ва ё фаромӯш кардааст, пас боке надорад.

Дар вақти забҳ «тасмия» ҳатмӣ ҳаст, меғӯи: Бисмиллоҳ, Аллоҳу акбар.

Лекин агар мусалмон аз рӯи фаромӯшӣ ва ё нодонӣ онро тарк кунад, захиҳааш ҳалол аст.

Ва ё сайдери парронду кушт, вале фаромуш карда ки бисмиллоҳ бигӯяд, ё ки ҳукми ин масъаларо намедонад, пас сайдаш ҳалол аст.

Аммо агар мусалмон қасдан тасмияро тарк кунад, дар ҳоле ки медонад ки тасмия воҷиб аст, вале

саҳлангорӣ ва бепарвой кунад, пас забиҳаи ӯ ғайришаръӣ ҳаст ва хӯрда намешавад.

Ва агар онҳое ки ба шумо таъом пешниҳод кардаанд, нав мусалмоншудаҳо бошанд ва аз баъзе аҳкоми шаръ беҳабар ҳастанд, ва ту шак дошта бошӣ, ки бисмиллоҳ гуфтаанд ё не, пас кифоя ҳаст «Бисмиллоҳ» бигӯӣ.

Паёмбар дар мавриди инсонҳои навмусалмоншуда суол карда шуд, ки забиҳаи онҳо чӣ ҳукме дорад...

Паёмбар фармуд:

"سَمَوِ اللّٰهَ اَنْتُمْ وَكَلُوا" إمام البخاري

«Шумо худ номи Аллоҳро зикр кардаву бихӯред».

Саҳеҳи Бухорӣ

Асл (дар забиҳаи мусалмонон) ҳалол аст, алҳамду лиллоҳ, шумо номи Аллоҳро зикр кардаву бихӯред.

Пас худоса ин аст, ки забиҳа (гушти забҳшуда) тафсил дорад, бар асоси ҳоли кишвар. Агар аҳли кишвар мусалмонон бошанд ва ё аҳли китоб бошанд (яхуду насоро) пас забиҳа ҳалол аст. Асл ҳалол аст, магар инки чизе бидонӣ, ки забиҳаро бароят ҳаром мекунад.

Аммо агар аҳли кишвар кофирон бошанд ва идораву вилоят аз куффор бошад, ғайри яҳуд ва насоро, пас дар ин сурат забиҳаро махӯр то бидонӣ ки мусалмоне онро забҳ кардааст ё яҳудие ва ё насроние... аммо агар забҳкунандагон маъруф бошанд, ки мушрик ҳастанд, ва қабрпарастон бошанд, ё ки намоз намехонанд, пас забиҳаи онҳоро махӯр, агар ба он авсоф маъруф бошанд.

<http://www.binbaz.org.sa/mat/19801>

Муфти: АбдулАзиз ибни Боз (раҳматуллоҳи алайҳ)

Таҳия: Муҳаммадазиз Раҷабӣ